

Amnon and Tamar

13 This happened sometime afterward: Absalom son of David had a beautiful sister named Tamar, and Amnon son of David became infatuated with her. ²Amnon was so distraught because of his [half-]sister Tamar that he became sick; for she was a virgin, and it seemed impossible to Amnon to do anything to her. ³Amnon had a friend named Jonadab, the son of David's brother Shimah; Jonadab was a very clever man. ⁴He asked him, "Why are you so dejected, O prince, morning after morning? Tell me!" Amnon replied, "I am in love with Tamar, the sister of my brother Absalom!" ⁵Jonadab said to him, "Lie down in your bed and pretend you are sick. When your father comes to see you, say to him, 'Let my sister Tamar come and give me something to eat. Let her prepare the food in front of me, so that I may look on, and let her serve it to me.'"

⁶Amnon lay down and pretended to be sick. The king came to see him, and Amnon said to the king, "Let my sister Tamar come and prepare a couple of cakes in front of me, and let her bring them to me." ⁷David sent a message to Tamar in the palace, "Please go to the house of your brother Amnon and prepare some food for him." ⁸Tamar went to the house of her brother Amnon, who was in bed. She took dough and kneaded it into cakes in front of him, and cooked the cakes. ⁹She took the ^apan and set out [the cakes],^a but Amnon refused to eat and ordered everyone to withdraw. After everyone had withdrawn, ¹⁰Amnon said to Tamar, "Bring the food inside and feed me." Tamar took the cakes she had made and brought them to her brother inside. ¹¹But when she served them to him, he caught hold of her and said to her, "Come lie with me, sister." ¹²But she said to him, "Don't, brother. Don't force me. Such things are not done in Israel! Don't do such a vile thing! ¹³Where will I carry my shame? And you, you will be like any of the scoundrels in Israel!

Please, speak to the king; he will not refuse me to you." ¹⁴But he would not listen to her; he overpowered her and lay with her by force.

¹⁵Then Amnon felt a very great loathing for her; indeed, his loathing for her was greater than the passion he had felt for her. And Amnon said to her, "Get out!" ¹⁶She pleaded with him, "Please don't ^acommit this wrong; to send me away would be even worse^a than the first wrong you committed against me." But he would not listen to her. ¹⁷He summoned his young attendant and said, "Get that woman out of my presence, and bar the door behind her."¹⁸She was wearing an ornamented tunic,^b for maiden princesses were customarily dressed ^cin such garments. ^c—His attendant took her outside and barred the door after her. ¹⁹Tamar put dust on her head and rent the ornamented tunic she was wearing; she put her hands on her head,^d and walked away, screaming loudly as she went. ²⁰Her brother Absalom said to her, "Was it your brother Amnon^e who did this to you? For the present, sister, keep quiet about it; he is your brother. Don't brood over the matter." And Tamar remained in her brother Absalom's house, forlorn. ²¹When King David heard about all this, he was greatly upset.^f ²²Absalom didn't utter a word to Amnon, good or bad; but Absalom hated Amnon because he had violated his sister Tamar.

אחרי־כן ולאבשלום בן־דוד אחות יפה ושמה תמר ויאבהב
אמנון בן־דוד: ויצר לאמנון להתחלות בעביר תמר אחתו
כי בתולה היא ופלא בעיני אמנון לעשות לה מאומה:
ולאמנון רע ושמו יונדב בן־שמעה אחי דוד וינדב איש
חכם מאד: ויאמר לו מדוע אתה ככה דל בן־המלך בפקר
בפקר הלוא תגיד לי ויאמר לו אמנון את־תמר אחות
אבשלם אחי אני אהב: ויאמר לו יהונדב שכב על־משכבך
והתחל וכא אביך לראותך ואמרת אליו תבא נא תמר
אחותי ותבני לחם ועשתה לעיני את־הבריה למען אשר
אראה ואכלתי מידה: וישכב אמנון ויתחל ויבא המלך
לראותו ויאמר אמנון אל־המלך תבוא־נא תמר אחתי
ותלבב לעיני שתי לבבות ואברה מידה: וישלח דוד אל־
תמר הביתה לאמר לכי נא בית אמנון אחיך ועשירלו
הבריה: ותלך תמר בית אמנון אחיה והוא שכב ותקח את־
הבצק ותלוש ותלבב לעיניו ותבשל את־הלבבות: ותקח
את־המשרת ותצק לפניו וימאן לאכול ויאמר אמנון הוציאו
כל־איש מעלי ויצאו כל־איש מעליו: ויאמר אמנון אל־תמר
הביאי הבריה החדר ואברה מידך ותקח תמר את־הלבבות
אשר עשתה ותבא לאמנון אחיה החדרה: ותגש אליו לאכל
ויחוק־בה ויאמר לה בואי שכבי עמי אחותי: ותאמר לו אל־
אחי אל־תענני כי לא־יעשה בן בישראל אל־תעשה את־
הנבלה הזאת: ואני אנה אוליך את־חרפתי ואתה תהיה
כאחד הנבלים בישראל ועתה דבר־נא אל־המלך כי לא
ימנעני ממך: ולא אבה לשמע בקולה ויחוק ממנה ויענה
וישכב אתה: וישנאה אמנון שנאה גדולה מאד כי גדולה
השנאה אשר שנאה מאהבה אשר אהבה ויאמר־לה אמנון
קומי לכי: ותאמר לו אל־אודת הרעה הגדולה הזאת
מאחרת אשר־עשית עמי לשלחני ולא אבה לשמע לה:
ויקרא את־נערו משרתו ויאמר שלח־נא את־זאת מעלי
החוצה ונעל הדלת אחריה: ועליה פתנת פסים כי בן
תלבש בנות־המלך הבתולות מעילים ויצא אותה משרתו
החיוץ ונעל הדלת אחריה: ותקח תמר אפר על־ראשה
וכתנת הפסים אשר עליה קרעה ותשם ידה על־ראשה
ותלך הלוך וזעקה: ויאמר אליה אבשלום אחיה האמינון
אחייך היה עמך ועתה אחותי החרישו אחייך הוא אל־תשיתי
את־לבך לדבר הזה ותשב תמר ושממה בית אבשלום
אחיה: והמלך דוד שמע את כל־הדברים האלה ויחר לו
מאד: ולא־דבר אבשלום עם־אמנון למרע ועד־טוב כי־
שנא אבשלום את־אמנון על־דבר אשר ענה את תמר
אחתו: ויהי לשנתים ימים ויהיו גזזים לאבשלום

²³Two years later, when Absalom was having his flocks sheared at Baal-hazor near Ephraim, Absalom invited all the king's sons. ²⁴And Absalom came to the king and said, "Your servant is having his flocks sheared. Would Your Majesty and your retinue accompany your servant?" ²⁵But the king answered Absalom, "No, my son. We must not all come, or we'll be a burden to you." He urged him, but he would not go, and he said good-bye to him. ²⁶Thereupon Absalom said, "In that case, let my brother Amnon come with us," to which the king replied, "He shall not go with you." ²⁷But Absalom urged him, and he sent with him Amnon and all the other princes.^g

²⁸Now Absalom gave his attendants these orders: "Watch, and when Amnon is merry with wine and I tell you to strike down Amnon, kill him! Don't be afraid, for it is I who give you the order. Act with determination, like brave men!" ²⁹Absalom's attendants did to Amnon as Absalom had ordered; whereupon all the other princes mounted their mules and fled. ³⁰They were still on the road when a rumor reached David that Absalom had killed all the princes, and that not one of them had survived.

³¹At this, David rent his garment and lay down on the ground, ^hand all his courtiers stood by with their clothes rent. ^h ³²But Jonadab, the son of David's brother Shimah, said, "My lord must not think that all the young princes have been killed. Only Amnon is dead; for this has been ⁱdecided by ⁱAbsalom ever since his sister Tamar was violated. ³³So my lord the king must not think for a moment that all the princes are dead; Amnon alone is dead."

³⁴Meanwhile Absalom had fled.

The watchman on duty looked up and saw a large crowd coming ^jfrom the road to his rear, ^jfrom the side of the hill. ³⁵Jonadab said to the king, "See, the princes have come! It is just as your servant said." ³⁶As he finished speaking, the princes came in and broke into weeping; and David and all his courtiers wept bitterly, too.

³⁷Absalom had fled, and he came to Talmai son of Ammihud, king of Geshur. And [King David] mourned over his son a long time. ³⁸Absalom, who had fled to Geshur, remained there three years. ³⁹And ^kKing David ^kwas pining away for Absalom, for [the king] had gotten over Amnon's death.

בבעל חצור אשר עס-אפרים ויקרא אבשלום לכל-בני המלך: ויבא אבשלום אל-המלך ויאמר הנה-נא גזזים לעבדך ולך-נא המלך ועבדיו עם-עבדך: ויאמר המלך אל-אבשלום אל-בני אל-נא נלך כלנו ולא נכבד עליך ויפריק בו ולא-אבה ללכת ויברכהו: ויאמר אבשלום ולא ילך-נא אתנו אמנון אחי ויאמר לו המלך למה ילך עמך: ויפרידבו אבשלום וישלח אתו את-אמנון ואת כל-בני המלך: ויצו אבשלום את-נעדיו לאמר ראו-נא כטוב לב-אמנון ביני ואמרתיו אליכם הו את-אמנון והמתם אתו אל-תיראו הלא כי אנכי צויתי אתכם חזקו והיו לבני-חיל: ויעשו נעדי אבשלום לאמנון כאשר צוה אבשלום וקמו כל-בני המלך וירכבו איש על-פרדו וינסו: והיה המה בדרך והשמעה באה אל-דוד לאמר הנה אבשלום את-כל-בני המלך ולא-נתר מהם אחד: ויקם המלך ויקרע את-בגדיו וישכב ארצה וכל-עבדיו נצבים קרעו בגדים: ויען יונדב ובן-שמעה אחי-דוד ויאמר אל-יאמר אדני את כל-הנערים בני-המלך המיתו כי-אמנון לבדו מת כיעל-פי אבשלום היתה שימה מיום ענתו את תמר אחתו: ועתה אל-ישם אדני המלך אל-לבו דבר לאמר כל-בני המלך מתו כי-אם אמנון לבדו מת: ויברח אבשלום וישא הנער הצפה את-עיניו וירא והנה עס-רב הלכים מדרך אחריו מצד ההר: ויאמר יונדב אל-המלך הנה בני-המלך באו כדבר עבדך כן היה: והיו ככלתו לדבר והנה בני המלך באו וישאו קולם ויבכו וגס-המלך וכל-עבדיו בכו כפי גדול מאד: ואבשלום ברח וילך אל-תלמי בן-עמיחור מלך גשור ויתאבל על-בניו כל-הימים: ואבשלום ברח וילך גשור והישם שלש שנים: ותכל דוד המלך לצאת אל-אבשלום כי-נחם על-אמנון כי-מת:

You have now read Chapter 13 from Shmuel II.
What questions do you have in your mind about what you have just read?

רד"ק שמואל ב פרק יג

כך אם תרצה להתגייר יקחנה לאשה. ומעכה נתעברה מדוד בכיאה ראשונה בעודה גויה, לפיכך היתה מותרת תמר לאמנון אף על פי שהיתה בת דוד. כיון שבגיותה נתעברה מעכה ממנה, ונתגיירה מעכה אחר כן, ונשאה דוד לאשה וילדה לו אבשלום. ומה שאמר אמנון תבוא נא תמר אחותי, לפי שהיתה בת דוד קראה אחותי:

(א) אחות יפה ושמה תמר. תמר בת יפת תואר היתה כמו שאמרו רבותינו ז"ל, והראיה, כי לא ימנעני ממך (פסוק יג). והיתה אחות אבשלום מאמו, כי מעכה אמו של אבשלום לקחה דוד במלחמה, ושכב עמה קודם שנתגיירה, כי התורה התירה זה כנגד יצר הרע, כמו שכתוב וראית בשביה אשת יפת תואר וגו' (דברים כא יא). ואינה מותרת לו קודם שנתגיירה אלא ביאה ראשונה בלבד, ואחר

1

¹⁰When you take the field against your enemies, and the LORD your God delivers them into your power and you take some of them captive, ¹¹and you see among the captives a beautiful woman and you desire her and would take her to wife, ¹²you shall bring her into your house, and she shall trim her hair, pare her nails, ¹³and discard her captive's garb. She shall spend a month's time in your house lamenting her father and mother; after that you may come to her and possess her, and she shall be your wife. ¹⁴Then, should you no longer want her, you must release her outright. You must not sell her for money: since you had your will of her, you must not enslave her.

¹⁵If a man has two wives, one loved and the other unloved, and both the loved and the unloved have borne him sons, but the first-born is the son of the unloved one—¹⁶when he wills his property to his sons, he may not treat as first-born the son of the loved one in disregard of the son of the unloved one who is older. ¹⁷Instead, he must accept the first-born, the son of the unloved one, and allot to him a double portion^b of all he possesses; since he is the first fruit of his vigor, the birthright is his due.

¹⁸If a man has a wayward and defiant son, who does not heed his father or mother and does not obey them even after they discipline him, ¹⁹his father and mother shall take hold of him and bring him out to the elders of his town at the public place of his community. ²⁰They shall say to the elders of his town, "This son of ours is disloyal and defiant; he does not heed us. He is a glutton and a drunkard." ²¹Thereupon the men of his town shall stone him to death. Thus you will sweep out evil from your midst: all Israel will hear and be afraid.

דברים כא

2

כִּי־תִצֵּא לְמִלְחָמָה עַל־אֹיְבֶיךָ וְנָתַנּוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְיָדְךָ וּשְׁבִית שְׁבוּיִם: וְרָאִית בְּשִׁבְיָהּ אִשְׁתִּי יִפְתִּי־תֹאֵר וְחִשְׁקֶתָ בָּהּ וּלְקַחְתָּ לָּךְ לְאִשָּׁה: וְהִבֵּאתָהּ אֵלַי־הַיּוֹךְ בֵּיתְךָ וּגְלַחְתָּ אֶת־רֵאשִׁי־הָאִשָּׁה וְעָשִׂתָהּ אֶת־צַפְרָנֶיהָ: וְהִסְרִיחָה אֶת־שְׂמֹלֶת שְׁבִיָּהּ מֵעֹלֶיהָ וּוְשָׁבָה בְּבֵיתְךָ וּבְכַתֵּה אֶת־אָבִיהָ וְאֶת־אִמָּהּ יָרַח יָמִים וְאַחֵר כֵּן תָּבֹא אֵלֶיהָ וּבְעִלְתָּהּ וְהִיְתָה לְךָ לְאִשָּׁה: וְהָיָה אִם־לֹא חָפְצָתָ בָּהּ וּשְׁלַחְתָּהּ לנַפְשָׁהּ וּמְכַר לֹא־תִמְכְּרָהּ בְּכֶסֶף לֹא־תִתְעַמֵּר בָּהּ תַּחַת אִשְׁרֵי עַמִּיתָהּ: כִּי־תִהְיֶינָה לְאִישׁ שְׁתֵּי נָשִׁים הָאֶחָת אֲהַבָּהּ וְהָאֶחָת שְׂנוֹאָה וְיִלְדוּ־לָהּ בָּנִים הָאֲהוּבָה וְהַשְּׂנוּאָה וְהָיָה הַבֵּן הַבְּכֹר לְשְׂנוּאָהּ: וְהָיָה בְיוֹם הַנְּחִילוֹ אֶת־בְּנָיו אֶת־הַשְּׂנוּאָה לֹא יִכַּל לְבַכֵּר אֶת־בְּנֵי־הָאֲהוּבָה עַל־פְּנֵי בֶן־הַשְּׂנוּאָה הַבְּכֹר: כִּי אֶת־הַבְּכֹר בְּנֵי־הַשְּׂנוּאָה יְכִיר לַתָּת לֹא פִי שְׁנַיִם בְּכָל אֲשֶׁר־יִמְצָא לוֹ כִּי־הוּא רֵאשִׁית אֲנִי לוֹ מִשְׁפַּט־הַבְּכֹרָה: כִּי־יִהְיֶה לְאִישׁ בֶּן סוֹדֵר וּמוֹרָה אֵינְנֵנו שִׁמְעֵ בְקוֹל אָבִיו וּבְקוֹל אֲמוֹ וְיִסְרוּ אֹתוֹ וְלֹא יִשְׁמַע אֲלֵיהֶם: וְתִפְּשׂוּ בוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ וְהוֹצִיאוּ אֹתוֹ אֶל־זֶקֶנִי עִירוֹ וְאֶל־שַׁעַר מִקְּמוֹ: וְאָמְרוּ אֶל־זֶקֶנִי עִירוֹ בְּנֵנוּ זֶה סוֹדֵר וּמוֹרָה אֵינְנֵנו שִׁמְעֵ בְקַלְנוֹ וְלֹא יִסָּבֵא: וְגִמְמוּהוּ כָּל־אֲנָשֵׁי עִירוֹ בְּאֲבָנִים וּמָת וּבְעֵרַת־הָרֶע מִקְּרַבְךָ וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וִירָאוּ:

11 אשת.

3

רש"י דברים כא

however, if he does marry her, eventually he will hate her, for it is stated after this, (v. 15), "If a man have," etc., and eventually he will beget from her

אָבֵל אִם נִשְׂאָהּ סוֹפוּ לְהִיּוֹת שׂוֹנְאָהּ, שְׂנֵאֲמַר אַחֲרָיו: כִּי תִהְיֶינָה לְאִישׁ וְגו', וְסוֹפוּ לְהוֹלִיד מִמֶּנָּה

a stubborn and rebellious son (cf. v. 18). Therefore these sections are adjoined (Tanhuma).

בֶּן סוֹדֵר וּמוֹרָה, לְכַף נִסְמְכוּ פְרָשִׁיּוֹת הֶלְלוּ (תַּנְחֻמָּה):

11. A woman of

Even the wife of a man (i. e., a married woman). And (thou) wouldst take her to thee to wife The Torah speaks only in opposition to the evil inclination, (i. e.,) for if the Holy One Blessed Be He does not make her permitted, he will marry her illicitly;

אֶפִּילוּ אִשְׁתִּי אִישׁ: וְלִקְחָתָּ לָּךְ לְאִשָּׁה. לֹא דְבָרָה תּוֹרָה אֶלָּא כִּנְגַד יִצְרֵר הָרֶע, שָׂאֵם אֵין הַקְּב"ה מְתִירָה יִשְׂאָנָה בְּאִסּוּר,